

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою публічного акціонерного товариства „Банк Форум“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 121 Господарського процесуального кодексу України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII

м. К и ї в
9 липня 2018 року
№ 209-2(I)/2018

Справа № 3-236/2018(3086/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича – доповідача,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою публічного акціонерного товариства „Банк Форум“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 121 Господарського процесуального кодексу України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII.

Заслухавши суддю-доповідача Шевчука С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Публічне акціонерне товариство „Банк Форум“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) положень частини першої статті 121 Господарського процесуального кодексу України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Кодекс), відповідно до яких „за наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, за заявою сторони виконавчого провадження або за власною ініціативою господарський суд, який видав виконавчий документ, у десятиденний строк розглядає це питання у судовому засіданні з викликом сторін, прокурора і у виняткових випадках, залежно від обставин справи, може відстрочити або розстрочити виконання рішення, ухвали, постанови“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вказує на те, що оспорюване положення Кодексу необхідно перевірити на конституційність „виключно в тому розумінні, що воно дозволяло господарському суду встановлювати розстрочку виконання судового рішення без будь-яких обмежень щодо строку такої розстрочки, а не взагалі що до самого права господарському суду відстрочити або розстрочити виконання рішення“. Він вважає, що „господарський суд, як орган державної влади, мав нічим не необмежені (безмежні) дискреційні повноваження у прийнятті рішень щодо встановлення строку виконання рішення суду“.

На підтвердження застосування судами положень частини першої статті 121 Кодексу Товариство долучило до конституційної скарги копії рішення господарського суду Рівненської області від 9 жовтня 2015 року, постанови Рівненського апеляційного господарського суду від 30 листопада 2015 року, наказу господарського суду Рівненської області від 21 грудня 2015 року, ухвали господарського суду Рівненської області від 22 березня 2017 року, постанови Рівненського апеляційного господарського суду від 24 квітня 2017 року, постанови Вищого господарського суду України від 13 липня 2017 року, ухвали господарського суду Рівненської області від 9 січня 2018 року, постанови Рівненського апеляційного господарського суду у справі від 22 березня 2018 року, ухвали Верховного Суду у справі від 7 травня 2018 року.

Автор клопотання вважає, що положення частини першої статті 121 Кодексу не відповідають частині першій статті 8, частині четвертій статті 13, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій статті 55 Конституції України. Крім того, у конституційній скарзі йдеться про невідповідність оспорюваних положень частині п'ятій статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Основного Закону України у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Основного Закону України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹).

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються; конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (пункти 5, 6, 7, 8 частини другої статті 55, абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги та долучених до неї матеріалів дає підстави для висновку, що Товариство, стверджуючи про неконституційність положень частини першої статті 121 Кодексу, фактично висловлює незгоду з судовими рішеннями у його справі, оскільки вважає, що „остаточне судове рішення про стягнення заборгованості за кредитом (в доларах США) на користь Заявника не виконується належним чином боржником з жовтня 2015 року, та, згідно установлених господарським судом строків розстрочки (в гривні), поза межами строків ліквідаційної процедури Заявника ніяк не може бути виконане“. Проте незгода автора клопотання з судовими рішеннями у його справі не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

В остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу – постанові Рівненського апеляційного господарського суду від 22 березня 2018 року, положення частини першої статті 121 Кодексу не застосовувалися. У зазначеній постанові застосовано частини першу – третю статті 331 Кодексу в редакції Закону України „Про внесення змін до

Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII.

Відповідно до пункту 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів. До конституційної скарги Товариство не долучило копій усіх документів і матеріалів, на які є посилання, а також не вказало їх у переліку документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги. Отже, вимог пункту 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ не дотримано.

Крім того, згідно з пунктом 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону. У конституційній скарзі не вказано, яке з гарантованих Конституцією України прав людини зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам статті 151¹ Конституції України, пунктів 6, 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56

Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою публічного акціонерного товариства „Банк Форум“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 121 Господарського процесуального кодексу України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**